

Maria Lichtmis

Driekoningen: een spel waarin het Licht het Duister overwint

Vandaag mochten de kinderen van klas 4, 5 en 6 komen kijken naar het Oberufer Driekoningenspel, een middeleeuws toneelstuk, gespeeld door (oud-)leerkrachten en (oud-)ouders dat gaat over de strijd tussen Licht en Donker.

De lichtende ster die de koningen, ieder vanuit hun eigen land, op de been bracht om het Koningskind te vinden en vereren, blijkt op het moment dat ze elkaar treffen, ineens verdwenen. Daar staan ze dan in het duister. Ze gaan naar de eerste de beste stad die ze tegenkomen, Jeruzalem, om daar rond te vragen of het bericht over de nieuwgeboren Koning daar ook bekend is. Ze komen daar aan bij Herodes, een regent die het bewind voert en zich als koning gedraagt. Hij voelt zich bedreigd door de komst van een nieuw koningskind, dat volgens de Koningen 'een coninck geboren over al'. Hij vraagt de Koningen verder te gaan met zoeken en op de terugreis hem te vertellen waar hij het vinden kan, zodat ook hij het Kind kan gaan aanbidden.

Ondertussen lonkt de duivel, het donker, naar Herodes. Herodes vraagt zich hardop af wie hem kan helpen om zijn 'koningskroon' te behouden. Daar heeft de duivel wel oren naar! Die fluistert Herodes in om alle kinderen onder de twee jaar om te laten brengen, daar zal het nieuwgeboren kind zeker bij zitten. Problem solved...

In een arme stal vinden de koninklijke reizigers het kind waar ze naar op zoek bleken. Ze geven het kind ieder hun geschenken. Melchior (de rode koning) geeft het goud: dat staat symbool voor het aardse koningschap en het inzicht in het goddelijke, de wijsheid, het denken. Balthasar (de blauwe koning) schenkt het kindje wierook, symbool voor de goddelijkheid van Jezus, de offerbereidheid, de menselijke deugd, het

gebed: het voelen. En Kaspar (de groene koning) tenslotte, schenkt de vrucht van zijn land, de mirre. Het staat voor de verbinding van de ziel met het onsterfelijke: het willen. Er wordt ook wel gezegd: Kaspar leidde mij, Balthasar besture mij, Melchior beware mij.

In de nacht die volgt, komt een engel het driekoppig gezelschap bezoeken in hun dromen. Deze laat ze weten niet terug te keren tot Herodes, daar hij van plan is het Kind te doden. Zij waarschuwen vervolgens Jozef en sporen hem aan om met Maria en het Kind naar Egypte te vluchten en daar te blijven tot nader order. Dat vindt Jozef maar niks: het is vreselijk ver, hij kent de weg niet, hij kent daar niemand en bovendien zullen ze onderweg vást allerlei gevaren tegenkomen. Maria haalt hem over toch te vertrekken, God zal hen leiden.

Ondertussen laat Herodes zijn plan uitvoeren door zijn hoofdman en het leger. De hoofdman moet echter opbiechten het nieuwgeboren Kind niet te hebben gevonden en dus niet heeft kunnen doden. Herodes begrijpt dat het Kind hem ontsnapt is en het met zijn zelfbenoemde Koningschap gauw gedaan zal zijn. De duivel komt hem halen en de hoofdman besluit zichzelf

van het leven te beroven.

Een spel waarin het Licht uiteindelijk het Duister overwint.

In de kleuterklassen, klassen 1, 2 en 3 vertellen we het verhaal zoals hierboven beschreven niet helemaal. Het verhaal stopt op het moment dat de koningen hun geschenken hebben gegeven, zij blijven in 'het Licht'. Klas 3 wordt langzaam op het kwaad voorbereid door het Paradijsspel, een toneelstuk dat voorafgaat aan het Kerstspel. Vanaf klas 4 is het schoolkind eraan toe om ook het duistere stuk van het Driekoningenspel te ontmoeten.

Het wordt weer licht!

In deze Vrije Mare blikken we nog heel even terug op Driekoningen. Ondertussen breekt een nieuwe tijd aan: het wordt weer licht!

Het is natuurlijk nog winter en het kan ook nog goed koud worden, maar hier en daar komen al wel de eerste sneeuwklodjes op en zie je in de bossen de hazelaarkatjes verschijnen. Een teken dat de levenskrachten weer beginnen te stromen.

Op de vrijeschool vieren we dit met Maria Lichtmis. Met dit feest, gevierd op op 2 februari, is de lichtperiode voorbij. Die lichtperiode begon veertig dagen vóór Kerstmis met het vieren van Sint-Maarten. Toen staken we de lichtjes aan. Sommigen deden dat in een suikerbiet afkomstig uit de donkere aarde. Het licht brengen we nu, veertig dagen na Kerstmis, weer naar buiten.

Dan doen we letterlijk: met restjes kaarsen die zijn omgesmolten. Die restjes doen we

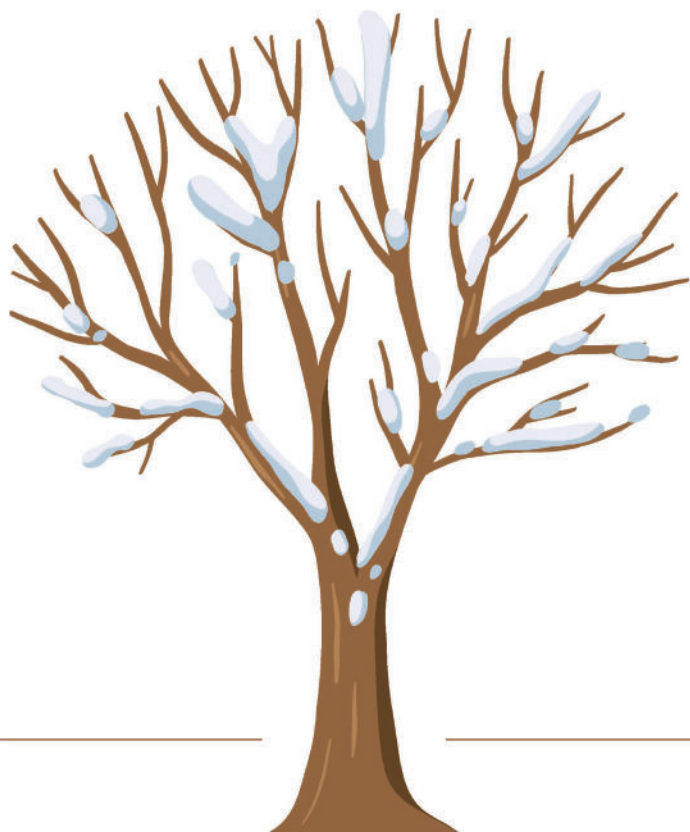
bijvoorbeeld in walnootdopjes. Thuis kun je dit ook doen door de walnootdopjes als lichtbootjes op een schaal water te laten drijven. Zo maken we zichtbaar dat de levenskrachten weer gaan stromen. Een schenking aan moeder aarde, die onder de grond al met haar wortelkindjes flink aan het werk is. Het nieuwe leven wordt voorbereid!

Met het naar buiten brengen van het licht, is de lichtperiode voorbij. We herhalen nog even alle liederen van de lichtfeesten die zijn geweest en dan is het echt tijd om het kerststalletje op te ruimen. Op school zul je ook zien dat de kerstspullen en driekoningenspullen worden opgeruimd. De kerststerrenhemel wordt van de ramen gehaald: zo heeft het licht dat buiten sterker wordt ruimte om naar binnen te stralen.

In vier weken tijd, bij het verschijnen van de volgende Vrije Mare, staat de zon al om bijna een uur eerder aan de horizon - en ook gaat de zon een uur later onder. Het wordt weer licht!

Vruchtbaarheid en reiniging

Het licht uit de kerstperiode is als het zaad, de kiem van het leven, dat in de lente kan ontkiemen, schrijft Fred Tak in zijn boek over jaarfeesten. Vruchtbaarheid en reiniging, dat zijn de twee woorden die horen bij Maria Lichtmis. Volgens de joodse traditie moest een vrouw veertig dagen na de geboorte van een kind een rituele reiniging ondergaan, daarom wordt dit feest ook wel 'Mariazuivering' genoemd.

Ook breekt in februari na carnaval de vastentijd aan. Hier reinig je het lichaam van kwalijke en overtollige resten. En de natuur? Die reinigt zichzelf. De bomen verliezen hun laatste dode takken: niet voor niets is februari de sprokkelmaand. De bijen vliegen voor het eerst uit en schudden al het vuil van de wintermaanden van zich af. Februari is de maand van de reiniging, letterlijk zelfs: het Latijnse woord februari betekent... reinigen.

Derde klas Oosterwold organiseert eerste geldmarkt

Een primeur! De derdeklas van Vrijeschool Oosterwold heeft de geldperiode afgesloten met een geldmarkt, rond kerst omgedoopt tot kerstmarkt, vertelt juf Myra.

De leerlingen beheerden samen met hun ouder(s) een kraampje. Er werd van alles aangeboden: warme chocomel, zelfgemaakte kerstversiering, baksels en armbandjes. Er konden ook pannenkoeken gewonnen worden bij oudhollandse spelletjes. Ook kon je brooddeeg om een stok wikkelen voor boven het

kampvuur, beheerd door papa's als vuurmeester.

De markt was een enorm succes! Er waren veel lovende reacties van leerlingen, ouders en aanwezige leerkrachten: 'Dit ga ik nooit meer vergeten!', klonk het. En 'mogen we voortaan altijd wat langer op school zijn om dit te doen'.

Het was gezellig, warm, saamhorig en heel leerzaam voor de derdeklassers. Het creëren van verkoopwaar en daar een passende vraagprijs voor bedenken, indelen van een kraam en

het verkopen met geld wisselen en natuurlijk tot slot de opbrengst van het geld tellen. Ook de opbrengst was enorm. Hartverwarmend om te zien hoe ouder(s) samen met zoon of dochter een kraampje beheerden met alles wat daarbij kwam kijken. Ik heb er zo van genoten. Complimenten aan de klassenouders voor de organisatie tot in de late uurtjes, en alle ouders en derdeklassers. Wie weet een nieuwgeboren traditie voor klas 3?

Buitendagen van start in Oosterwold

Op de Vrijeschool Oosterwold zijn leerlingen veel buiten te vinden voor onderwijsopdrachten. Maar dit nieuwe jaar is het zover: de eerste, tweede en derde klassen gaan vanaf nu drie dagen per seizoen de natuur in met hun leerkracht en een natuurwijzer van de NatuurWijs.

Tijdens de natuurdagen staat het beleven en ervaren van de natuur centraal. Kinderen leren veel door zelf dingen te ontdekken met al hun zintuigen, wat de ervaring des te waardevoller maakt. Ze kunnen de natuur zien, voelen, horen, ruiken en zelfs proeven. Op deze dagen is het natuuronderwijs in klasverband. Het programma

is op maat gemaakt en sluit aan bij de kinderen, de leerdoelen, de ambitie van onze school, het seizoen en het natuurgebied. Het zijn niet alleen leuke dagen voor de kinderen; tijd doorbrengen in de natuur heeft ook een positief effect op hun algemene ontwikkeling. Vorige week was de buitendag van klas 2. "Het was koud maar zonnig en speciaal voor ons lag er een vers laagje sneeuw", blikt Suzanne terug. "De kinderen hebben ontzettend

veel gezien, gehoord, beleefd en geleerd." De kinderen hebben sporen gezocht van dieren, veel hollen en holletjes gezien en vogels gehoord. Wat een belevenis!

'Kinderen leren het makkelijkst vanuit het beleven'

Juf Esther beschrijft op prachtige wijze hoe kinderen in de eerste klas kennismaken met de letters.
'Blij te twinkelerende ogen kijken mij aan. Nu gaat het gebeuren!'

Het is feest! Groot feest!
Want alle letters zijn nu geweest.

Wij kennen de letters nu allemaal.
En lezen alles in en ook buiten ons klaslokaal.

Want we kunnen de letters ook nog eens aan elkaar zingen.
Zo leren we steeds meer woorden en zinnen.

Sommige letters houden van elkaar, en blijven altijd bij elkaar,
zoals de 'ou' de 'ui' en 'oe'.
Wij kunnen nu naar de volgende stap, naar het volgende leren toe.

Een half jaar geleden kwamen de nieuwe eersteklaskinderen de klas in gesprongen. Ben je klaar voor de eerste klas? Jaaa! Spring er maar in! Zo lieten zij wilskrachtig zien. Dat ze wilden leren.

Wat willen jullie leren, vroeg ik ze. Altijd laten de kinderen dan weten dat

ze willen leren rekenen, lezen en schrijven. Waarom willen jullie dat leren? Dan kan ik.... en dan komt er van alles wat ze willen kunnen en willen worden. Kinderen zijn enorm leergierig en nieuwsgierig naar de wereld om hen heen en hoe zij zich die kunnen eigen maken. Zij stralen een enorme energie en levensvreugde uit. Ze willen voluit leven!

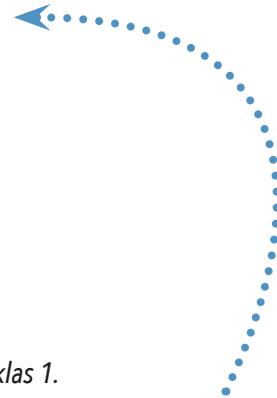
Non scholae, sed vitae discimus

*We leren niet voor de school,
maar voor het leven.*

*Klas 6 op bezoek bij het letterfeest van klas 1.
Eersteklassers vertellen wat ze geleerd hebben.*

Die levensvreugde stoppen ze nu ook in de voorbereidingen van het letterfeest. Samen bedenken ze wat er allemaal voor nodig is: een taart met letters erop, letterballonnen, een vlaggenlijn van alle letters, een museum van letters en aan klas 6 laten zien, abc-lied zingen, letterkoekjes van een mama uit de klas (want die zijn zo lekker). En nog heel veel meer ideeën.

Ik kijk naar ze. Hoe ze vol vuur met elkaar overleggen en blij, met steeds meer volume, zichzelf, samen in de wereld zetten. Hoe trots ze zijn op zichzelf en op elkaar.

Ik ben trots, heel trots op alles wat ze al hebben geleerd dit jaar. Van die eerste sprong de klas in tot de groep die ze nu samen zijn. Gewoontes

ontwikkelen zich. Er is ook ruimte voor ieder individu. Samen zorgen we voor het geheel. Dat is belangrijk in het leven met elkaar. Het zorgt ervoor dat we ons geborgen weten, zodat er ruimte is om te kunnen leren en voor eenieder om te worden wie je bent!

Hoe leren de kinderen taalverzorging op de vrijeschool?

De eerste schooldag vertel ik de kinderen over de rechte 'l' en de kromme 'j'. We onderzoeken waar we die kromme lijnen en rechte lijnen kunnen zien. De boog in een bal, de rechte lijn aan de rand van het bord. De boog van het oog en de rechte lijn van mijn been. Zo ondervinden ze dit meteen aan den lijve. Ik vertel ze dat onze letters uit deze rechte en gebogen lijnen zijn opgebouwd en we daarmee alle letters kunnen maken. Met mij doen ook alle eerste klas leerkrachten van vrijescholen over de hele wereld dat.

De kinderen gaan op onderzoek uit en vinden overal deze lijnen. Ze bekijken letters en zien ook

hier de kromme en de rechte. Zo leren we alle letters kennen, we leren ze schrijven en lezen. Blijfe twinkelende ogen kijken mij aan. Nu gaat het gebeuren! Helaas kan ik niet toveren en kunnen ze het niet in één dag... Wat ze het liefst wel zouden willen... En toch, dat ze binnen een half jaar alle letters weten en deze al behoorlijk kunnen toepassen in woorden en zinnen, dat vind ik magisch!

Kinderen willen de wereld ervaren en meemaken en leren het makkelijkst vanuit het beleven. Als docenten proberen wij bij hun belevingswereld en levensfase aan te sluiten. In de kleuterklas leren de kinderen vanuit het

wilsgebied, in de onderbouw door het voeden van het gevoelsgebied en in de bovenbouw door het denken aan te spreken.

Bij eersteklaskinderen is het voeden van het gevoel de ingang tot leren. We vertellen een sprookje, wat een indruk achterlaat in het gevoel van het kind. Daaruit halen we een beeld dat tot een letterbeeld wordt verwerkt en uiteindelijk een letter geeft. Een verhaal van een koning die van alles beleeft, wordt zo tot een abstracte k. Voor het kind blijft voorlopig de hele beleving van deze koningsletter mee resoneren bij de 'k'. Op deze manier sluit het aan bij het beleven van het kind en wordt de letter nooit meer vergeten.

Nieuwe uitvoerend bestuurder Eline Weeda: 'Het vrijeschoolonderwijs zit in mijn hart'

Eindelijk heeft de stichting Vrijeschool Almere weer een eigen uitvoerend bestuurder. Haar naam is Eline Weeda. Ze komt niet uit het onderwijs maar wel uit een 'antroposofisch nest'. In deze Vrije Mare stelt ze zich voor.

Mijn naam is Eline Weeda, ik ben 49 jaar oud en sinds twee maanden de uitvoerend bestuurder van Stichting Vrijeschool Almere. Voor mij een droombaan. Hiervoor werkte ik als toezichthouder bij de Autoriteit Financiële Markten en voor die tijd op het ministerie van Justitie. Ik kom dus niet uit het onderwijs, maar wilde heel graag deze overstap maken omdat ik, op mijn manier, wil bijdragen aan goed onderwijs voor kinderen. Mijn taak is zorgen dat we onze missie en visie volgen en waarmaken. Mooie woorden, maar in praktijk vooral zoeken hoe dat te doen. Het betekent in ieder geval in contact zijn met de wereld om ons heen zoals de gemeente, andere schoolbesturen of de stadboerderij zodat we de buitenwereld en beetje binnenhalen en aan de andere kant onze perspectieven ook in de buitenwereld delen. Het betekent natuurlijk vooral ook naar binnen

richten en kijken en luisteren naar alle mensen die werken binnen onze scholen, de kinderen en ouders. Hoe doen we het met elkaar, wat gaat goed, waar kunnen we het nog beter doen en natuurlijk wat vraagt dat dan van mij als bestuurder.

Over mijzelf kan ik vertellen dat ik samen met mijn twee dochters (11 en 9 jaar) en hoogzwangere poes Simba woon in hartje Amsterdam. Ik voed mijn meiden alleen op en dat betekent dat deze nieuwe baan ook echt wat van hen vraagt. Zo moeten zij nu een aantal keer per week zelfstandig naar school en naar huis fietsen. Ik prijs mij gelukkig met twee hele zelfstandige dochters, die hun moeder ook een baan gunnen waar ze heel blij van wordt.

Ik kom uit een antroposofisch nest met een actieve moeder die toen ik nog een peutertje was een vrijepeuterklas oprichtte. Later, toen mijn zusje klein was en we in een andere stad woonden, heeft ze dit nog eens gedaan. Uiteindelijk is die peuterklas uitgroeid tot een antroposofisch kinderdagverblijf, waar mijn

beide ouders (ver voorbij pensioengerechtigde leeftijd) nog steeds werken.

Ik heb zelf vanaf die peuterklas tot het eindexamen vrijeschoolonderwijs gevolgd: in Bussum, Amsterdam en Maastricht. Voor mij was het ook meer dan logisch dat ook mijn meiden naar de vrijeschool zouden gaan. Dat is de Vrijeschool Amsterdam West geworden. Met dank aan mijn moeder zit niet alleen het vrijeschoolonderwijs in mijn hart, maar ook de antroposofische visie op de ontwikkeling van kinderen. En ja, ook dat actieve heb ik van mijn moeder meegekregen en dus zoek ik altijd naar manieren om actief mijn bijdragen te kunnen leveren. Als (uitvoerend) bestuurder sta ik natuurlijk ver af van de kinderen in de klas. Dit is de plek waar ik mijn toegevoegde waarde kan leveren. Neemt niet weg dat ik graag rondloop in de scholen, even bij de deuropening van een klas blijf hangen en kijk hoe bijvoorbeeld de kleuters stralen in hun mantels van Sinterklaas. Dat zijn kleine, maar oh zo belangrijke momenten waarop ik kan voelen en zien waarom ik hier werk.

Leren samenwerken met een parachute

In de eersteklas van meester Pieter doen ze non-competitieve of coöperatieve spellen om het groepsgevoel te versterken. Vooral na een vakantie, als we weer samenkomen, is het erg interessant om elkaar te ontmoeten, vertelt Pieter.

De eersteklassers zijn fysiek ingesteld, het liefst knuffelen en stoeien ze de hele dag. In de klas zoeken we ook naar andere manieren. Een voorbeeld van zo'n spel is op de foto te zien: samen met een parachute te spelen. Hoe kunnen we er samen voor zorgen dat het een kabbelend meertje is, hoe kunnen we samen zorgen dat de parachute in één keer omhoog en zachtjes omlaaggaat, of hoe laten we ballen stuiten op de parachute. Het vraagt veel samenwerking en zorgt voor veel plezier en hilariteit in de klas.

In de kleuterklas van juf Leanne wordt gezellig geschaakt in de klas. Dit komt vanuit James die het spelletje al graag speelde. Hij heeft een paar andere kinderen ook enthousiast gemaakt.

'Ik had zelf ook wel op zo'n warme, knusse school willen zitten'

Het zoontje van Mireille en Chris, Tygo (4,5), zit in kleuterklas 2B bij juf Jeanette op de Monteverdstraat. Als ouders genieten ze van de zijlijn mee, schrijft Mireille. In dit ouderblog stelt ze zich aan ons voor.

Ik ben werkzaam in mijn eigen trimsalon in Muziekwijk, Trimsalon Mira. We voorzien honden, katten en konijnen van een frisse coupe en Tygo komt vaak even helpen en is uiteraard gek op dieren. Mijn man Chris werkt voor de overheid.

Tygo heeft vanaf zijn 2e bij de opvang De Lentemorgen gezeten waar hij met heel veel plezier heen ging. Hij gaat er nog steeds graag naartoe, want als we hem ophalen van de BSO in de Lierstraat op dinsdag en donderdag 'moet' hij gedag zeggen tegen de juffen en kindjes daar. De juffen staan dan ook te wachten op een knuffel van hem, want die geeft hij altijd graag. Dat zegt genoeg over de fijne en leuke tijd die hij daar beleefd heeft.

Een zoektocht naar de juiste school was niet aan de orde. Toen Tygo een half jaar oud was, hadden wij hem al ingeschreven voor de vrijeschool. Ik was dan ook met de

rondleiding de enige destijds die haar kindje al aangemeld had. We hadden gehoord van de lange wachtlijst om op deze school toegelaten te worden dus we wilden er zeker van zijn dat hij een plekje zou krijgen hier.

Dit is wat wij wilden voor hem, een warme, knusse, vertrouwde omgeving waar hij kleuter kan en mag zijn en al spelenderwijs dingen zou gaan leren. De omgang met elkaar, vertrouwen op je eigen behoeftes, de jaarfeesten en vieringen, het knutselen en dingen maken met voornamelijk natuurlijke materialen, en de samenhang: allemaal enorm fijn voor zowel kind als ouder.

Als we hem ophalen van school vragen we altijd hoe hij het vond en wat hij beleefd heeft. Vaak krijgen we dan ook te horen wat voor liedjes ze gezongen hebben en of wij die ook kennen en kunnen zingen met hem. Zowel ik als mijn man hebben (helaas) niet op een vrijeschool gezeten dus wij leren de liedjes van hem. Ik en Tygo vinden het fijn om een muziekje aan te hebben als we thuis zijn en dan staan vaak de antroposofische liedjes op en zingt hij in volle borst mee. Heerlijk om te zien en naar te luisteren!

Wij kijken uit naar de komende schooljaren en genieten vanaf de zijlijn mee. Want als ik voor mijzelf spreek, had ik zelf ook graag op zo'n warme, knusse, vertrouwde plek willen zijn. Ik zou weleens een weekje terug naar school willen, maar dan uiteraard wel op deze school!

Dit is de 20ste ouderblog. Wil je ook jouw verhaal delen?

Mail naar vrijemare@vrijeschool-almere.nl

Eerdere blogs zijn te lezen op via vrijeschool-almere.nl/tag/ouderblog

Wat betekent vriendschap in de ontwikkeling van kinderen?

Wat is vriendschap eigenlijk? Hoe belangrijk is het? En wat betekent vriendschap in de ontwikkeling van kinderen? Toen Helga van Muijen, oud-IB'er op onze school, dit thema voorgelegd kreeg om over te schrijven, moest ze daar even over nadenken.

“...zonder vrienden zou niemand willen leven, ook al bezat hij alle andere goede dingen”

Aristoteles zegt dat vriendschap volgens hem de bekroning is van ‘het gelukkig leven’. Hij besteedt in zijn ‘Ethica’ aan geen enkel onderwerp zo uitgebreid aandacht als aan de vriendschap: twee hele boeken worden eraan gewijd. ‘Vriendschap’, zegt hij, ‘rust op een welwillendheid (goodwill) die tussen vrienden bestaat. Ware vriendschap is de liefde voor de ander, omwille van de ander.’

Betekenis van vriendschap

Wat is dat dan, ‘ware vriendschap’? Je hebt vriendschap in soorten en maten. Met de een kun je lachen tot je omvalt, met de ander kun je diepzinnige gesprekken voeren en met weer een ander plan je vakanties of avonturen. Kernwoorden die wel altijd terugkomen zijn: vertrouwen, praten, respect en ook humor. Bij

echte vrienden kun je alles kwijt, ook je diepste geheimen. Je hebt dus kennelijk vrienden en échte vrienden. Ik denk dat iedereen dat wel herkent. Volgens onderzoek blijkt dat we twee of drie echte vrienden hebben waar we altijd bij terecht kunnen en op kunnen terugvallen, naast een grotere groep vrienden.

Vriendschappen bij schoolgaande kinderen

Worden in de jonge jaren de speelkameraadjes nog vaak door de ouders gekozen, vanaf de kleuterbouw beginnen kinderen eigen keuzes te maken. Nu kiezen ze vrienden bij wie ze zich thuis voelen, die dezelfde interesses hebben, dezelfde humor hebben en aandacht hebben voor hun behoeften en vragen. In vriendschappen oefenen kinderen sociale vaardigheden voor ‘het gelukkig leven’.

Kinderen kunnen veel verschillende vrienden hebben; uit de buurt, uit hun klas, op de sportvereniging et cetera. Sommige kinderen maken makkelijk vrienden en andere kinderen niet. Sommige kinderen hebben een grote vriendengroep en anderen niet. Er is wat dat betreft geen normaal of abnormaal. En heel vaak lopen die vriendschapsprocessen zonder problemen. Maar wat als je kind wel graag vrienden zou hebben of bij een groepje zou willen horen maar er niet in komt en daar verdriet van heeft? Je kunt dan als ouders veel betekenen door samen met je kind te kijken naar wat zou kunnen helpen, zoals sommige kinderen bij je thuis uit te nodigen of met een groepje kinderen iets leuks te ondernemen. Maar vriendschap kun je nooit dwingen.

Vriendschapsbloem

‘Vriendschap’ is een woord dat een breed spectrum van complexe volwassen relaties beslaat: van iemand je kent sinds de kleuterklas tot iemand die je net hebt ontmoet. Met een bos ‘Alstroemeria’s’ geef je je vrienden de aandacht die ze verdienen. De blaadjes van deze vriendschapsbloem staan elk voor een andere pijler van vriendschap en hebben elk hun eigen betekenis: begrip, humor, geduld, medeleven, daadkracht en respect. Precies die eigenschappen die je in een goede vriendschap ook terugvindt...

Redactie:
Michiel de Vries

Vormgeving:
Mariia Vinogradova

vrijemare@vrijeschool-almere.nl

